

skelig, forsaavidt den i sin nuværende Affattelse, som den kun fik for at undgaa det fremmede Ord „Amnesti“, kan forstaas derhen, at et hvilket som helst nok saa ubetydeligt Tiltalefrafald skal forelægges for Kongen, hvilket ikke er og ikke nogen Sinde har været Meningen.

Der kunde ogsaa være Tale om nu at udelade forskellige Løfteparagraffer som §§ 69 og 72, efter at den nye Retsplejeordning er gennemført, og de Løfter, som gives i disse Paragraffer, derved er indfrie. Ligeledes kunde man slette 4de og 5te midlertidige Bestemmelse, som er uden Betydning, efter at den nye Retsplejelov af 11. April 1916 er traadt i Kraft. Der kunde ogsaa være Tale om nu at slette Grundlovens § 91, som handler om Len og Stamhuse, forbyder disses fremtidige Oprettelse og foreskriver, at for dem, der er, skal det ved Lov ordnes, hvorledes de kan overgaa til fri Ejendom, thi dette er jo gjort. Men jeg maa dog sige om alle disse Løfteparagraffer, saavel §§ 69 og 72 som § 91, at selv om det Løfte, de giver, er indfriet, kan der dog være Mening i at bevare dem i Grundloven, idet de ogsaa i den Form, de nu har, er en Garanti for, at man ikke igen forlader den Ordning, som nu en Gang er etableret, idet Løftet om, at en saadan Ordning skal indføres, efter at den er indført, kan gaa over til at forstaas som et Løfte om, at den ikke igen skal blive frafaldet og forladt.

Man har dernæst ogsaa indenfor Ministeriet haft under Overvejelse at foreslaa, at de i nogle Paragraffer foreskrevne edeligt bekræftede Løfter erstattes med Erklæringer paa Ære og Samvittighed. En saadan Erklæring findes i Lov Nr. 60 af 26. Marts 1909 og kunde let derfra indføres i Grundloven.

Det har ligeledes været under Overvejelse at foreslaa, at § 80, 2det Stykke, der giver særlige Regler om Ekspropriation, skulde udgaa, og til Forhandling herom med et Udvalg vil Ministeriet være særdeles rede.

Dernæst har man overvejet, om § 88, som foreskriver, at enhver vaabenfør Mand er forpligtet til at deltage i Landets Forsvar, burde udgaa, for at man ikke i den skulde have en grundlovmæssig foreskreven Regel om, at vort Militærvæsen skal hvile paa den almindelige Værnepligt. Men da det er ganske sikkert, at man ved Lov kan ordne vort Militærvæsen, aldeles som man vil, uanset denne Grundlovsparagraf,

er det mindre nødvendigt at foretage nogen Ændring paa dette Punkt.

Endelig kunde der være Tale om at erstatte Grundlovens § 93, der indeholder Reglerne om Grundlovsændring, med andre Bestemmelser. Ogsaa derom er Ministeriet villigt til at forhandle med et kommende Udvalg.

Med disse Ord skal jeg anbefale disse fire Punkter til, som jeg haaber, rolig og velvillig Forhandling i dette høje Ting.

En Konsekvens af at foreslaa Indførelsen af politisk Valgret fra 21 Aars Alderen her i Landet maa det ogsaa være, at jeg skal have den Ære som Justitsminister at forelægge for det høje Ting et Forslag til Lov om Nedsættelse af Fuldmyndighedsalderen. Det foreslaas, at Fuldmyndighedsalderen nedsættes fra 25 til 21 Aar. Den Fuldmyndighedsalder, vi har her i Danmark, stammer fra Christian den Femtes Danske Lov og er altsaa særdeles gammel. Og den er enestaaende i europæisk Ret; der er intet andet europæisk Land, i hvilket Fuldmyndighedsalderen er saa høj. I Sverige blev saaledes i 1721 21 Aars Alderen indført som Fuldmyndighedsalder, og det samme skete i Frankrig i Begyndelsen af forrige Aarhundrede. Norge indførte 21 Aars Alderen som Fuldmyndighedsalder i 1869, Tyskland isidste Halvdel af det 19de Aarhundrede. 21 Aar er i det hele den almindelige Fuldmyndighedsalder saavel efter europæisk som efter amerikansk Ret. Der er kun ganske enkelte Lande, hvor Fuldmyndighedsalderen er højere; den er 23 i Holland og Spanien og 24 Aar i Østerrig. Men paa den anden Side er der ogsaa et Land, hvor den er lavere, nemlig Svejts, hvor den er 20 Aar. Der er ganske vist her i Landet tillagt yngre Personer en vis Myndighed fra 18 Aars Alderen, nemlig den personlige Myndighed, saaledes at vedkommende kan raade over sin Person, paatage sig Forpligtelser som Tjeneste og lignende allerede fra det 18de Aar. Men det er dog uden god Mening, at man skal være 25 Aar gammel for paa egen Haand at kunne indgaa en økonomisk Retshandel, paa egen Haand gøre Forretning uden Medvirkning af en Kurator. Thi man maa huske paa, at der er adskillige, som, flere Aar før de fylder 25 Aar, gifter sig, stifter Hjem, sætter Børn i Verden og har Forpligtelse til at ernære en Familie — og at afskære dem fra at kunne drive Forretning paa egen Haand er dog urimeligt. Det urimelige viser sig ogsaa deri,